

Ала нищо не помогнало. Той настоявалъ, че никога нѣма да се ожени, ако не му позволятъ да вземе говедарската дъщеря.

Най-после баща му се съгласилъ. Той изпратилъ пратеникъ да обади на говедаря, че царътъ иска дъщеря му за снаха. Говедарътъ, като изслушалъ пратеника, попиталъ:

— Какъвъ занаятъ знае царскиятъ синъ?

Пратеникътъ се почудилъ и рекълъ:

— Защо му е на царския синъ занаятъ? Той е толкова богатъ. Има цѣло царство.

— Може да има и две царства, ала докато не научи нѣкакъвъ занаятъ, азъ не му давамъ дъщеря си.

Пратеникътъ се върналъ при царя и разказалъ какво му рекълъ говедарътъ. Царътъ изпратилъ втори пратеникъ. Говедарътъ и нему отговорилъ: „Докато царскиятъ синъ не научи какъвъ да е занаятъ и не ми донесе единъ предметъ, изработенъ отъ неговитѣ ржце, нѣма да му дамъ дъщеря си.

Върналъ се и вториятъ пратеникъ и казалъ какво иска говедарътъ. Тогава царскиятъ синъ излѣзълъ изъ столицата да разгледа разнитѣ майстори и да разбере, кой занаятъ може да се научи най-бързо. Като обикалялъ така изъ града, той се спрѣлъ предъ едно дюкянче, дѣто плетѣли кошници. Този занаятъ му се видѣлъ лесенъ и той започналъ веднага да го учи. Още на другия день оплѣлъ самъ една кошница. Той веднага я изпратилъ на говедаря, а после самъ отишълъ да поиска ржката на дъщеря му.

— Е, старче, — казалъ царскиятъ синъ, — сега вече ще ми дадешъ дъщеря си за жена. Нали получи кошницата, която изплетохъ. Но защо трѣбваше да я изплета самъ, когато стигаше само да заповѣдамъ, и хиляди кошници щѣха да ми изплетатъ кошничаритѣ отъ нашето царство.

— Така е, — отговорилъ говедарътъ. — Но де знаешъ, че не ще изпаднешъ като мене въ чуждо царство, дѣто твоитѣ заповѣди петъ пари нѣма да струватъ. И азъ нѣкога заповѣдвахъ въ цѣло царство, а сега заповѣдвамъ само на говедата отъ чердата.